

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 22- 2022

Zondag 29 mei

Zondag na Ons Heer Hemelvaart

Epistel : H. Petrus I:4, 7 – 11

Evangelie : H. Johannes 15, 26 – 27

Het epistel en evangelie van deze zondag wijzen op de grote verantwoordelijkheid van onze zending in de wereld; de wereld zal ons niet begrijpen, zoals zij Christus niet heeft willen begrijpen. Wij mogen geen angst hebben, want Christus vraagt voor ons : “Vader, Ik vraag U niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor het kwaad” -communio-. Mochten wij toch altijd dit gebed van Christus indachtig zijn ! *Uit: Dagmissaal*

Iedere zondag vond Christus een troostmiddel om ons de bittere pil van Zijn afscheid beter te kunnen aanvaarden. Nu vindt Hij dat de apostelen genoeg getroost zijn om te vernemen dat zij zullen vervolgd worden, zelfs gedood voor hun geloof ! Nu zegt Hij het niet meer bedekt, maar openlijk. Overigens...de H. Geest is niet meer zo ver af. En het is beter dat Christus hen dat ‘slecht’ nieuws voorop laat weten. Voorziene, verwachte, gekende smart is lichter te dragen... We kunnen best begrijpen dat de afwezigheid van Christus door de kleine christengemeenschap als erg aanvoelde na Zijn heengaan en voor de komst van de Heilige Geest. In het Introïtus van de Mis wordt driemaal naar het ‘aanshijn van de Heer’ gezocht. De Kerk verlangt naar Christus (Introïtus en Communio); zij ziet op naar de hemelse Koning (Graduale); zij verwacht de Heilige Geest (evangelie) zij blikt in de toekomst en is vervuld van martelaars-en belijdersgeest (evangelie en epistel). De Kerk kijkt uit naar Pinksteren. Wat aan de H. Geest bijzonder welgevallig is is de naastenliefde Zo onderricht het epistel voor de zoveelste keer de ware naastenliefde. Het is gemakkelijker de epistels te tellen van een heel jaar waarin niet over de naastenliefde gesproken wordt. En toch zijn er nog altijd christenen- ook wij- die de heiligheid overal gaan zoeken uitgenomen daar...waar ze te vinden is

Uit: Mijn dagelijkse overweging A. Maege.

Tridentijnse ritus - 3de van 3 delen

Ten tweede is in de oude liturgie de Canon het centrum van de Mis als Offer. Volgens het getuigenis van het Concilie van Trente gaat de Canon terug tot op de traditie van de apostelen en was substantieel compleet ten tijde van paus Gregorius de Grote, rond het jaar 600. De Rooms Katholieke Kerk heeft nooit andere Canones gehad. Zelfs voor het mysterium fidei in de consecratieformule hebben we expliciet bewijsmateriaal van Innocentius III, ter gelegenheid van de inauguratie van de aartsbisschop van Lyon. Ik weet niet of de meerderheid van de liturgiehervormers van dit feit op de hoogte zijn. St. Thomas van Aquino rechtvaardigt dit mysterium fidei in een speciaal artikel. En het Concilie van Firenze bevestigde het mysterium fidei zeer expliciet in de consecratieformule.

Welnu, dit mysterium fidei werd uit de consecratieformule die de nieuwe liturgie met zich meebracht, verwijderd. Waarom? Vraagteken! Er is ook toestemming gegeven voor nieuwe Canones. Zo vernoemt de tweede en kortste Canon het offerkarakter van de H. Mis niet. Toch heeft deze canon feitelijk overal de oude Romeinse Canon verdrongen. Daarbij is het diepgaande theologische inzicht verloren gegaan, dat het Concilie van Trente heeft verschaft. Het mysterie van het goddelijk Offer wordt geactualiseerd in iedere ritus, zij het op verschillende manieren. De nadruk op het ‘mysterie van het goddelijk Offer’ werd door het Concilie van Trente, in het geval van de Latijnse H. Mis, gelegd door de stille lezing van de Canon in het Latijn. Dit werd in de nieuwe Mis afgedankt en vervangen door de luide proclamatie van de Canon.

Ten derde: de hervorming na Vaticanum II vernietigde of veranderde de betekenis van heelwat van de rijke symboliek in de liturgie, ofschoon die in de oosterse riten nog aanwezig is! Nochtans: het Concilie van Trente vond deze symboliek zo belangrijk dat er met klem de nadruk op gelegd werd. Deze ‘verarming’ werd zelfs door een bekende atheïstische psycho-analyst beklaagd, die het Tweede Vaticaans Concilie omschreef als een “concilie van boekhouders”. Door de liturgiehervorming werd er een theologisch principe volkomen vernietigd, dat zowel door het Concilie van Trente als door het Tweede Vaticaans Concilie werd bekrachtigd na een lange en nuchtere discussie (Ik was er bij en kan bevestigen, dat de duidelijke resoluties van de definitieve tekst van de conciliaire constitutie het opnieuw solide hebben bevestigd). Dat principe is: de Latijnse taal moet in de Latijnse ritus bewaard worden. Evenals bij het Concilie van Trente stonden de concilievaders van Vaticanum II de volkstaal slechts in ‘uitzonderlijke gevallen’ toe. Maar... de uitzondering werd de exclusieve regel. Het is dus de liturgie-hervorming die het uitsluitende gebruik van de volkstaal introduceerde. De volkstaal heeft de

H. Mis zelf heel dikwijls ge vulgariseerd en de vertaling van het Latijnse origineel heeft geleid tot zeer ernstige doctrinaire misverstanden en dwalingen. Bovendien was de volkstaal vroeger niet toegestaan voor mensen, die niet slechts analfabeet waren, maar ook volkomen van elkaar verschilden. Nu verschillende talen en dialecten in de eredienst kunnen worden gebruikt door katholieken van allerlei stammen en naties, die allemaal dicht op elkaar leven in een steeds kleiner wordende wereld, loopt dit Babel van gemeenschappelijke eredienst uit op het verlies van de uiterlijke eenheid in de wereldwijde Rooms Katholieke Kerk, die ooit verenigd was in één gemeenschappelijke stem. Voorts is het in een aantal gevallen de oorzaak geworden van interne verdeeldheid, zelfs in de Mis zelf, die toch de geest en het centrum moet zijn van uiterlijke en innerlijke harmonie onder katholieken overal ter wereld. Er zijn veel, zeer veel voorbeelden van dit feit van door de volkstaal veroorzaakte onenigheid. Nog een andere overweging... Vroeger kon iedere priester overal ter wereld de H. Mis opdragen voor alle gemeenschappen; en alle priesters begrepen het Latijn. Ongelukkig genoeg kan vandaag geen enkele priester meer de H. Mis opdragen voor mensen met verschillende talen in éénzelfde Mis. Wij moeten toegeven dat wij, slechts enkele decennia na de hervorming van de liturgische taal, de mogelijkheid tot het samen bidden en zingen verloren hebben, zelfs bij grote, internationale bijeenkomsten zoals eucharistische congressen of ontmoetingen met de paus, het centrum van de eenheid van de Kerk. Wij kunnen niet langer samen zingen en bidden.

Het "pro vobis et pro multis"

Als een wezenlijk deel, zelfs één woord wordt veranderd, wordt de Consecratie ongeldig. Het probleem van de vertaling van 'velen' in 'allen' is een probleem in bijna iedere taal. Maar wij zien niet in, dat dit een wezenlijke verandering is. Waarom? Omdat ze beide goed zijn, want de verlossing is eigenlijk voor iedereen. Het Offer, de verlossing van Onze Heer, is voor allen. Maar het moet pasklaar gemaakt worden voor iedereen; en niet allen worden gered. Het hangt af van de vrije wil van iedere persoon. We kunnen de verlossing weigeren. Dus eigenlijk, om precies te zijn, is het niet voor allen. Maar de mogelijkheid is er wel voor alle mensen, dus omnes (allen) kan in de juiste zin worden verstaan. Natuurlijk moet de vertaling niet worden veranderd, zelfs als de zin wezenlijk onveranderd blijft. Dat kan verwarring brengen zoals: "Ik ben gered, want iedereen is gered". Zij begrijpen de objectieve mogelijkheid volgens de juiste theologie niet, gered te zijn of niet.

De handcommunie: een disciplinaire zaak of heeft het dogmatische consequenties?

Toen ik met Benno kardinaal Gut sprak, die in die tijd prefect was van de Congregatie voor de Riten, was ik ernstig teleurgesteld door de manier waarop het decreet van het concilie was veranderd door de makers van de hervorming. Ik was peritus (=deskundige) van het concilie voor de liturgische commissie zelf, dus ik wist heel goed wat de bedoeling van de concilievaders was en kende de inhoud van het decreet. Toen ik de tegenstelling zag tussen het decreet en de hervorming - geen hervorming, maar eigenlijk een verwoesting - gaf ik lucht aan mijn teleurstelling tegenover kardinaal Gut. Na een halfuur zei hij tegen mij: "Pater, ik ben het helemaal met u eens. Maar wij hadden geen bevoegdheid bij het maken van de hervorming, omdat de commissie direct onder de paus stond. De Congregatie voor de Riten werd niet geconsulteerd". En kijk eens naar de grove dwaling die uitdrukkelijk door twee kardinalen (Bacci en Ottaviani) onder de aandacht van de paus werd gebracht (zie: Una Voce Brochure nr. 1). Zij identificeerden een volkomen foutieve definitie, een ketterse definitie in de eerste editie van het missaal. De paus veranderde dat, ook omdat het Offer daarin werd gereduceerd tot een vergadering onder voorzitterschap van een priester. De paus wijzigde deze definitie echt compleet. Maar dit is een bewijs, dat de Congregatie voor het Geloof nooit is geconsulteerd. Kardinaal Gut vertelde me ook: "Op een dag ging ik naar de paus (Paulus VI), en, terwijl ik voor hem neerknielde zei ik tegen hem: "Heilige Vader, sta de handcommunie niet toe, want het zal een gelegenheid zijn, ja zelfs de oorzaak, van vele vergrijpen tegen de heiligheid van het Allerheiligst Sacrament". En de paus zei: "Wees gerust, wees gerust, ik zal het nooit toestaan". Drie maanden later stond hij het toe. Waarom? Omdat de vertegenwoordigers van de bisschoppenconferenties er op stonden, omdat ze de handcommunie al hadden ingevoerd. Om het nu weer af te schaffen, zou tegen hun initiatief zijn. En zo dwongen zij de paus. En de paus legde de verantwoordelijkheid bij de bisschoppen..

Toespraak van Alfons kardinaal Stickler, (1910-2007)- New York, mei 1997

Huize Marthe Robin vzw Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foyermartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin

Rek. KBC IBAN BE28b 4024 0365 8120 BIC KREDBEBB